

Eliza ROHA

Eliza Roha, numele real Elena Roșu, s-a născut pe data de 08.07. 1946. Este membră a U.S.R., Filiala București - Proză din 2008, membră a *Fundației Internaționale Mihai Eminescu*, fondator și consilier în colegiul de redacție al revistelor *Cronica Timpului* și *Arena Literară* și membră în colegiul de redacție al revistelor, *Apollon*, *Regatul Cuvântului*, redactor șef adjunct al revisteri *Sfera Eonică*, senior editor al revistei *Rotonda Valahă*.

A scris sub diverse pseudonime în reviste literare (în perioada 1970-1980) și a publicat piese de teatru, în revista *Teatrul*, având 4 piese puse în scenă în perioada 1982-2001. A debutat cu romanul *Întâlnire la castel*, în anul 2000, publicat de Editura Betta.

Volume publicate:

Insomniile unui prinț valah, roman, Editura Vox&Ed. Betta, 2005 ;

Patru zile în paradis, roman, Editura Vox, 2006 ;

Capcane, roman, Editura Vox, 2007 ;

Deceniul obsedat, roman, Editura Betta, 2007 (din Tetralogia *Fata din pomul cu mere*);

Locul de lângă icoană, roman, Editura Betta, 2008;

Femeia în verde, roman, Editura Betta, 2008 (din Tetralogia *Fata din pomul cu mere*);

Profeție, versuri, Editura Betta, 2008;

Asasinat la Cracovia, roman, Editura Betta, 2009;

Zodia proscrisilor, roman, Editura Betta, 2009 (din Tetralogia *Fata din pomul cu mere*);

Destine în derivă, roman, Editura Betta, 2009(din Tetralogia *Fata din pomul cu mere*);

Formula matematică a iubirii, roman, Editura Betta, 2010;

Chipuri de apă, roman, Editura Betta, 2011;

Codiță cel viteaz, povestiri pentru copii, Editura Betta, 2011;

Eseuri și alte povestiri, eseuri și povestiri, Editura Betta, 2012;

Povești... povești, eseuri și povestiri, Editura Betta, 2012;

Trenul vieții, eseuri, schițe, povestiri, Editura Betta, 2012;

Puiul de vrabie, povestiri pentru copii, Editura Betta, 2012;
Perușii din grădina Maiei, povestiri pentru copii, Editura Betta, 2012;
Porumbița argintie, povestiri pentru copii, Editura Betta, 2012;
Atelierul de croitorie, teatru (volum), Editura Betta, 2012;
Fericită ca un pom înflorit, teatru (volum), Editura Betta, 2012;
Rățoiul Măcăilă și Mama-Lebădă, povestiri pentru copii, Editura Betta, 2013;
Teodora, roman, Editura Betta, 2013;
Ultimul om, roman, 2012, (din trilogia *Zborul*);
Carusel, roman, 2013 (din Trilogia *Zboru*);
Zborul, roman, 2014, (din Trilogia *Zborul*);
Caragiale ...Fantasticul, teatru, coautor, Editura Rafet, 2014;
Să aruncăm timpul peste umăr!, roman, Editura Betta, 2014;
Raza de soare, povestiri pentru copii, Editura Betta, 2014;
Cumpăna destinelor, roman, Editura Betta, 2015;
Aleasa, roman, Editura Betta, 2015;
Răgazul dintre romane, eseuri și povestiri, Editura Betta, 2015;
Povești de la bunica, Povestiri pentru copii și bunici, Editura Betta, 2016;
Mozaic, roman, Editura Betta, 2016;
Salt în umbra nemuririi, roman, Editura Betta, 2017;
Eclipsa, roman, Editura Betta, 2018;
Figurine de lemn, roman, Editura Betta, 2018;
Temeiul timpului trecut, poem, 2018;
Mireasma- Fantezie dramatică, 2019 (sub tipar).

Volume de recenzii și comentarii literare:

Îndrăgostiți de arta cuvântului, Editura Betta, 2012;
Am cunoscut câțiva contemporani, Editura Betta, 2014;
Starea de bine a lecturii, Editura Rafet, 2015;
Lecturi estivale, Editura Betta, 2015;
Lecturi la gura sobei, Editura Betta, 2016;
Am mai citit câțiva contemporani, Editura Betta, 2017;
Lecturi nocturne, Editura Betta, 2018;
Prin labirintul cărților, 2019, Editura Betta.

Eliza Roha este prezentă permanent cu poezii, eseuri, povestiri și articole în diverse reviste și cotidiene: *Arena literară*, *Arena Plus*, *Literatorul*, *Drama*, *Cronica Fundațiilor*, *Bucureștiul literar și artistic*, *Curtea de la Argeș*, *Sud*, *Apollon și Apollon Junior*, *Cotidianul.ro*, *Curierul de Vâlcea*, *Viața Vâlcii*, *Arena literară*, *Rotonda Valahă*, *Vorba noastră*, *Discobolul*, *Vatra Veche*, *Măiastra*, *Pro-saeculum*, *Ex-Ponto*, în mai multe reviste on-line și pe diverse site-uri culturale și în antologii.

Premii:

„Apollon” pentru proză scurtă (2013);
„Mihail Eminescu” pentru poezie, Dr.Tr.Severin(2014);
„Dumitru Pricop” pentru teatru, Edineț (2014);
„Pamfil Șeicaru” pentru critică, Dr. Tr. Severin (2018);
Marele Trofeu „Curierul-25” pentru Opera Omnia, Rm.Vâlcea, (2015);
Trofeul „Cerurile Oltului”- Rm. Vâlcea 2016 și același trofeu în 2018 pentru romanul „Eclipsa”;
Premiul Special „Prof.univ.dr. Alexandru Ionescu”, oferit de Ecomondia, 2019 ș.a.

Despre creațiile scriitoarei Eliza Roha s-au pronunțat în recenzii, cronici, comentarii, printre alții: Mihai Antonescu, Victor Atanasiu, Ion Dodu Bălan, Nelu Barbu, Vasile Băran, Geo Călugăru, Șerban Codrin, Ana Dobre, Marian Dumitru, N.D.Fruntelată, Aureliu Goci, Lucian Gruia, Emil Lungeanu, Doina Mandaj, Catia Maxim, Emilian Marcu, Ștefan Mitroi, Mihai Neagu Basarab, Floarea Necșoiu, Ionel Necula, N.N.Negulescu, Gabriela Rusu Pășărin, Florentin Popescu, Paula Romanescu, Ion Roșioru, Ion Soare, Ion C.Ștefan, Alex Ștefănescu, Radu Voinescu, Henri Zalis, ș.a. și s-au scris două monografii de către Emil Lungeanu și Aureliu Goci.

Referințe:

Eliza Roha a debutat târziu, iar cariera narativă s-a concentrat, numai în câteva decenii, într-o bibliografie coplesitoare prin amplitudinea viziunii sociale, prin mobilitatea mediilor de referință și profunzimea analizei psihologice. Spiritul dinamic, născocitor și ingeniozitatea vocației de povestitor, care se metamorfozează continuu, rămân dominantele specifice și amprenta identitară a unui talent narativ ramificat și eflorescent.

Romanul *Figurine de lemn* surprinde tăvălugul și consecințele istoriei, după cel de al doilea război mondial, asupra destinului individual asupra unui personaj și protagonist al evenimentelor. Romanul are desfășurările unei saga de familie și convulsiile istoriei, iar generațiile se succed, dar topos-ul rămâne același, de la râpele din jurul satului până în integralitatea spațiului romanesc, incluzând Basarabia din timpul războiului.

D-na Eliza Roha este unul dintre romancierii dominanți ai perioadei de început de mileniu, dar aprecierea, parțială, camuflează un veritabil scriitor total: poet, dramaturg, eseist, memorialist, critic de interpretare, autor de proză scurtă și literatură pentru copii. Și chiar dacă rămânem în domeniul strict al romanului, prin spiritul experimental, inovativ, autoarea etalează aproape întreaga tipologie a genului proteic: realism, analiză psihologică și psihanaliză, fantastic, magic și paranormal...

Eroul (romanului) își derulează filmul amintirilor de pe front, unde a luptat și a fost rănit, până ce o întâlnește pe femeia din pădure. Acolo, pe front, dar și după

aceea, are ocazia să vadă prin ochii poporului istoria: când e vorba de Basarabia, nu toți soldații o „simțeau” ca fiind țara lor.

Dar într-o bună zi își ia inima-n dinți și iese din peșteră, ducându-se la târg. Urmează un tablou de o mare expresivitate și culoare locală, plin de viață, și este momentul când Anghelache se pregătește să reintre în viața normală.

„Figurine de lemn” are desfășurările unei saga de familie, în care generațiile se succed, dar toposul rămâne același – de la râpe la teritoriul românității.

Disponibilitățile literare ale d-nei Eliza Roha rămân impresionante și orice nouă apariție editorială sub marca sa se arată surprinzătoare ca realizare estetică, susținând însă aceeași temă identitară privind ”seismograful intuiției feminine”.

(Aureliu Goci - *Arta reprezentării chipului cioplit. Figurine de lemn*, roman, Editura Betta, 2018)

Îndelung exersate în ultimul deceniu cu fiece nouă proză, începând cu tetralogia de tip bildungsroman *Fata din pomul cu mere* (*Deceniul obsedat* – 2007, *Femeia în verde* – 2008, *Zodia proscrisilor* – 2009, *Destine în derivă* – 2009), tehnicile narative ale d-nei Eliza Roha au căpătat deja caracteristici proprii tot mai vizibile. Încrucșările nuvelistice (respectiv convergența lor, dacă ar fi să adoptăm viziunea teoretizărilor tomașevskiene) și efectul de biliard al ciocnirii personajelor, ce pune în mișcare și poveștile proprii ale altor actanți, sunt practicate prin extensie arborescentă și *flashback*-uri stufoase, derulate cu încetinitorul. Descriptivismul ambiental este și el aprofundat până la detalii luxuriante și reificare balzaciană (a se vedea, bunăoară, enumerarea mărfurilor de pe tarabe ocazionată de căutarea unui cadou, începând de la bibelourile-kitsch magnetice cu amorași atașabile la frigider și până la gablonzuri, în stil *La Moși*). Ori de câte ori se ivește prilejul, critica social-politică se îmbracă *prêt-à-porter* cu teme notorii împrumutate direct din garderoba istoriei contemporane românești: „Cine a avut interesul să se tragă cu tunurile în lăcașul ce adăpostea valori inestimabile pentru cultura noastră?” (e vorba de Biblioteca Centrală Universitară), sau „la ce-i mai foloseau lui Mărginean cele trei foițe de hartă în condițiile în care adevărurile istorice nu mai interesau? Auzise că istoria țării, ca obiect de studiu, urma să fie scoasă din programa școlară.” etc. Notă aparte face tehnica mixtă de dialog, respectiv aglutinarea prin parataxă a unor schimburi de replici și includerea lor în chiar corpul narațiunii, diferențiate doar grafic cu verzale à la Stephen King. Întocmai ca și în precedentele romane de analiză *Chipuri de apă* (2011) și *Formula matematică a iubirii* (2010), dialogul rămâne oricum destul de zgârcit în economia cărții. E reluată și metoda cu dublu tăiș a construcției narative în flux continuu, nesegmentată în capitole distincte, ce sporește într-o oarecare măsură dificultatea vizitării acestei vaste construcții labirintice de peste 350 de pagini dar, în același timp, pare mai adecvată monologului autoscopic și retrospectiilor frecvente.

Ultimul om își desemnează autoarea ca pe o romancieră de cursă lungă care, o dată în plus, promite încă destule alte cărți de primă mână după cele câteva duzini de până acum. Cărți, adică, dintre acelea ce-ți merită atenția fie și de-ai rămâne cumva, dintre cititorii de romane tot mai puțini pe care-i numără azi lumea, precum abencerajii de odinioară ai lui Chateaubriand, mohicanii lui Fenimore Cooper sau canibalii Hannei Bota, *ultimul*. (**Emil Lungeanu** - Firul Ariadnei și țesătoriile Elizei Roha în *Ultimul om*, Editura Betta, 2012)

Din romanele Elizei Roha – *Formula matematică a iubirii* (2010), *Teodora* (2013), *Să aruncăm timpul peste umăr* (2014), *Aleasa* (2015), *Salt în umbra nemuririi* (2017), *Eclipsa* (2018) – se poate deduce că miza exclusivă a autoarei este, ca și pentru alte prozatoare, ficțiunea, fără nici un fel de inserție autobiografică, cum se întâmplă și în *Figurine de lemn*, cel mai recent roman al autoarei, unde relația dintre om și timp este văzută ca relație cu istoria, pe ideea repetabilității și a circularității destinului. Un roman cu o scriitură alertă, cu o plăcere vădită de a nara și de a medita asupra eternelor probleme insolubile ale vieții și existenței...

Dacă întâmplările sunt imaginare, sentimentele, trăirile sunt, însă, personale, îmbinând, într-un dozaj propriu, realul cu imaginarul într-un mod ce amintește de Marin Preda, care explica astfel raportul dintre real și imaginar: întâmplările sunt imaginare, trăirile sunt reale...

Eliza Roha este atrasă de subiecte de viață, unele insolite ca în *Salt în umbra nemuririi* sau în *Formula matematică a iubirii*, în care se întretaie *policier-ul*, *thriller-ul* și SF-ul, de acele povești de viață care să pună în evidență un sens: *Teodora*, *Aleasa*, *Să aruncăm timpul peste umăr*, *Eclipsa*, dar și de experimentarea unor formule narative și procedee tehnice prin care proza se menține la temperatura modernității și prin care evită monotonia spunerii. Prin urmare, Eliza Roha nu mizează doar pe povești, ci și pe construcția epică, atrasă de experimentul tehnic narativ.

Poveștile Elizei Roha au fluentă, coerență epică și, mai ales, un suspans bine echilibrat, bine întreținut, un suspans care ține cititorul cu sufletul la gură, stimulând interesul și imaginația, deopotrivă. Nu este vetustă această tehnică a secretului amânat, a încercuirii lui prin alte povești, determinându-l pe cititor să nu lase cartea din mână. În aceasta se reflectă și imaginația epică, și plăcerea spunerii, și ingeniozitatea de a adapta tehnicile narative potrivite, modificând perspectiva narativă în funcție de relația dintre narator și istorie, dar și dintre narator și posibilul receptor.

Feminismul este la fel de ponderat în prozele sale, *Eclipsa*, *Aleasa*, *Teodora* sau altele, Eliza Roha nu face din acesta un stindard în numele căruia să lupte sau să-și construiască poveștile, nici o ideologie pe care să o afirme cu orgoliul de a o impune ca prevalentă asupra oricărei alte valori, cum o făcuseră înaintașele ei Colette, Virginia Woolf sau Marguerite Duras și chiar Coco Chanel, iar la noi Hortensia Papadat-Bengescu. Feminismul Elizei Roha nu exclude feminitatea, nu apare ca

opozitie totală, absolută la masculinitatea volitivă sau ofensivă. Revenirea asupra puterii interioare a femeii, putere care o face capabilă să depășească obstacolele și momentele de cumpănă, asupra maternității constituie partea feminismului pe care o consideră necesară, pentru a individualiza feminitatea, și complementară în creație masculinității. Femeia și bărbatul nu pot evolua armonios în solitudine, ei trebuie să se regăsească și să refacă, prin iubire, ființa originară din *mitul androgenului*. Se insinuează, astfel, această legendă mitică pe care Eliza Roha o reinterpretează în contextul nou al modernității. Oamenii poartă cu ei vechi mituri, iar poveștile trebuie să pună în lumină această filiație mitică și sacră, să o contextualizeze și recontextualizeze, relevând continuitatea omenescului în toate timpurile.

Modul în care a fost receptată literatura Elizei Roha este relevant pentru situarea ei în tabloul literaturii contemporane. Alex Ștefănescu, de exemplu, o consideră „un Cezar Petrescu feminin care practică în egală măsură și literatura și literaturizarea”, punctând stilul direct, alert, „simpatic naiv”, menținând judecata critică la limită, între laudă și admonestare. Pentru Emil Lungeanu, romanele Elizei Roha sunt „marile basme ale adulților”. Pentru Aureliu Goci, Eliza Roha este o revelație, o scriitoare completă, de „mare fermitate stilistică”. Stilul narativ este o dominantă în aprecierile critice, relevată de Ștefan Mitroi, Lucian Gruia, printre alții, ceea ce este extrem de important pentru orice scriitor, căci rămâne valabilă peste timp aserțiunea lui Buffon: *Stilul este omul*.

Aparent, Eliza Roha este interesată de micile și marile întâmplări ale vieții personajelor sale.

A trăi pentru a povesti istorii ce implică oameni și sentimente, experiențe de viață, experiențe la limita fruntariilor cognoscibilului și necognoscibilului poate oferi permanenta motivație de a urca, asemenea lui Sisif, muntele zilnic. Și dacă ar trebui, cum spune Albert Camus, să-l imaginăm pe Sisif fericit, la fel de fericită mi-o imaginez pe Eliza Roha, scriitoarea care a făcut din propria viață o creație pentru a se minuna de spectacolul etern al vieții, pentru a se lăsa mistuită de propriul vis creator.

(Ana Dobre -Perspective epice în dimensiune feminină)

Romanul *Zborul* rotunjește/desăvârșește trilogia Elizei Roha începută în *Ultimul om* și continuată în *Caruselul* (toate tipărite la Editura Betta).

După ce autoarea a publicat versuri și piese de teatru, începând cu anul 2000 și-a descoperit adevărata vocație scriind proză, în perioada 2005 – 2013, publicând nu mai puțin de 16 romane, ceea ce constituie un adevărat fenomen. Această prolificitate desfășurată la o cotă valorică ridicată și constantă, mă face să compar activitatea creatoare a prozatoarei cu manifestarea unui izvor. Imaginarul amplu al Elizei Roha e similar cu o pânză freatică bogată, decantarea estetică, succesivă, pare limpezirea apelor izbulului în trecerea sa prin straturile cu nisip tot mai fin, iar

eliberarea prin actul creator, reprezintă izbucnirea izvorului. Arta narativă a autoarei urmează și ea curgerea apelor ieșite la suprafață. Șuvoiul principal se despletește pe teme individualizate, pârâiașele rezultate străbat reliefurile fictive, create de autoare, pe baza concretului social și istoric străbătut, în curgere lină sau năvalnică, în final ramificațiile se readună într-un tot unitar.

Importante pentru decodarea semnificațiilor de ansamblu ale romanului devin întoarcerile în trecut ale sufletului, până la epoca dacică și etnogeneza poporului român. În aceste zboruri, sufletul detașat de corp, coborând din cer spre pământ, sesizează memoria teluricului care îl călăuzește în epoca dorită. Se va dovedi că aceste aventuri se desfășoară în filieră genetică, până la strămoși. Astfel ajunge la Didona, fiica unei căpetenii din oștirea lui Decebal, care se va mărita, după cucerirea Daciei, cu o fostă căpetenie a generalului Fuscus (un roman), românizat sub apelativul Fâciu, din acest cuplu se va trage familia lui Avram Avram. Având această revelație, eroul își dă seama că locul său firesc e pe meleagurile natale, casa moștenită dovedindu-se, în urma unor lucrări de reparație, construită pe una dacică, străveche, semn al continuității noastre. Astfel, zborul și-a găsit obârșia, pierzându-și sensul.

Eliza Roha dovedește o tehnică remarcabilă în inventarea și mânăuirea destinelor unui mare număr de personaje, multe desprinse din realitate, rezultând o textură epică fabuloasă, etalată pe mai multe planuri, în cazul *Zborului*, pendulând chiar între concret și fantasticul virtual... (**Lucian Gruia**- *Zborul*, Editura Betta, 2014)

Talent polivalent, Eliza Roha scrie cu egală îndreptățire: poezie, proză, teatru și recenzii. Romanul *Cumpăna destinelor* (Ed. Betta, 2015), la care ne vom referi în continuare, este al 18-lea scris de autoare. Cumpenele destinelor reprezintă niște momente care schimă cursul vieții personajelor...

Stilul Elizei Roha este limpede, colocvial. Construcția etajată, structurată pe urmărirea cumpenelor prin care trec cuplurile, relevă o tehnică arhitectonică suplă. Lirismul inerent și tehnica narativă arborescentă, conferă romanului o complexitate definitorie. Semnificațiile sunt cu bătaie lungă. Romanul se citește cu interes major. Tematica atinge un existențialism grav, la care suntem invitați să medităm fiecare dintre noi. (**Lucian Gruia** - *Cumpăna destinelor*)

O probă de foc a virtuozității artistice este izbânda în microroman, așadar în spațiul unui roman concentrat, care este altceva decât nuvela amplă, (care își are repere fundamentale în scriitori precum Cehov, Maupassant, ori Caragiale), operație care presupune de la sine calități peste rând. Microromane exemplare, ca să parafrazez o formulare a lui Cervantes, utilizată însă în contextul de aici, sunt *Străinul* lui Camus, sau *Secretul pădurii bătrâne* a lui Dino Buzzati, ori la noi *Moara cu noroc și Pădureanca* ale lui Slavici, căci așa trebuie considerate aceste scrieri, iar nu nuvele, *Viața la țară și Tănase Scatiu* a lui Duiliu Zamfirescu. Modestă, Eliza Roha nu ar îndrăzni să se pună în rând cu asemenea maestri.

Pălăria albastră este o operă de rezistență, o carte scrisă chipurile de un copil, dar nu pentru copii, (deși autoarea a elaborat și lucrări încadrabile acestui "gen"), un fel de *Amintiri din copilărie* fără undă de umor, unde privirea proaspătă, scutită de ideologie, dar cu memoria a tot ce au întreprins adulții, priviți ca niște zeități enigmatice, dar și caraghioase, are ca rezultat percepții minuțioase. Scrierea, excelentă, e de factură comportamentistă, behavioristă, un fel de roman-reportaj, redactat însă fără nici un fel de intenții teoretice. Așa cum lipsește ideologia politică, lipsește și cea literară, rămâne descriția nudă abundentă, rezultată din memoria încăpător-depozitantă a unei fetițe.

Prin aceasta se exprimă și capacitatea dintotdeauna a scriitoarei de a oferi pagini peste pagini de o fojgăitoare opulență epică. (**Victor Atanasiu** -*Pălăria albastră*).

Esența a cincea a operei harnicei scriitoare Eliza Roha, probabil cel mai prolific autor de romane bune din literatura română a ultimelor decenii, este reprezentată de o capodoperă de mici dimensiuni: poemul *Temeiul timpului trecut*, în curs de apariție la Editura Betta.

Poate calitatea fundamentală a acestei scrieri, care s-ar cuveni să facă senzație, se datorează fuziunii, mai bine zis confuziei rodnice artistic între autobiografia mitică, înțeleasă a fi ca atare într-o accepție metaforică, și o bio-grafie colectivă istoricește identificabilă. Faimosul *Credo* al lui Coșbuc "Sunt suflet din sufletul neamului meu" îl găsim exprimat în modalități multiple și diverse, toate însă sublimate și cu o pecete puternică a originalității, dar și a modernității, obținute tocmai prin intermediul tonului solemn, oracular, de Pythie, ori cel al Cassandrei, îngrozită într-un fel solemn de propriile-i prevestiri apocaliptice. Fuziunea mai devreme amintită, întruparea creatoare a *credo-ului* coșbucian, irigă în substanță lirică epicul formal.

Aici Eliza Roha se deosebește de alți poeți (Mircea Florin Șandru, Mircea Cărtărescu, Victoria Milescu), la care poezia se obține prin aservirea elementelor epice, discursive chiar, prezente și acestea în cărticica Elizei Roha, unui "scenariu", care poartă pecetea *fanteziei dicta-toriale*, ca să folosesc o sintagmă arhicunoscută. Inflexiuni sau doar asemănări fortuite din *Hesiod*, *Virgiliu*, din *Natura lucrurilor* a lui T. Lucretius Carus, chiar și din cartea *Genezei* din *Biblie*, sunt de găsit, cum sunt reperabile mai evident acorduri din Eminescu, cel din *Scrisoarea III* ori *Doina*, ori chiar din publicistică (pe care autoarea pare a o cunoaște, așa cum pare a îmbrățișa ideologia marelui poet, aflată la baza tuturor curentelor tradiționaliste din cultura română). Toate aceste inflexiuni, influențe, reminiscențe sunt de găsit mereu *în treacă* și astfel polenul de pe fluturele poeziei rămâne intact. Din carte se poate cita aproape de peste tot. Mă opresc doar la un *Mai am un singur dor* într-o originalitate frapantă. Setea liniștei eterne eminesciană este îmbibată de accente de o suavitate indicibilă, eminentamente feminină, anume rezonanțe trimițând, pe de altă parte, la marea noastră poezie religioasă, la Arghezi, la Radu Gyr:

"Am risipit destul prin lume.../ Am ostenit înghțind kilometri de viață, prinzând viteze nebune./ Doamne, mă întorc la Tine să Mă primești/ În brațe nesfârșite, în

pașnic eden./ Să mă lași apoi... pe aripi tulburi de vânturi să mă duc.../ Să colind oriunde în necuprinsul tău,/ Fără griji, fără temeri/ Și să mă odihnești într-un târziu,/ Pe paturi cețoase de îngeri,(...)/ Cu lacrima căinței să-mi speli văzul, auzul și mintea./ În cuibul palmelor Tale să mă ocrotești,/ Milos și tandru să-mi cauți în suflet,(...)/ Doamne, rogu-te, primește-mă, într-un sfârșit,/ La Tine.”

Cineva se văieta că Eliza Roha nu a produs încă o capodoperă. *Iată capodopera!*

(**Victor Atanasiu** –*Prefață la carte*)

Despre scriitoarea Eliza Roha au scris numeroși critici și cronicari literari, aici fiind doar o succintă trecere în revistă a opiniilor câtorva.

Profil întocmit de **Antoneta Rădoi**

Redactor-șef **Convorbiri literar-artistice**